ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 22ας Ιουλίου 2013

στην υπόθεση E-15/12

Jan Anfinn Wahl κατά του ισλανδικού κράτους

(Άρθρο 3 της συμφωνίας ΕΟΧ — Άρθρο 7 της συμφωνίας ΕΟΧ — Τύπος και μέσα εφαρμογής των οδηγιών — Οδηγία 2004/38/ΕΚ — Ελεύθερη κυκλοφορία των υπηκόων των χωρών του ΕΟΧ — Περιορισμοί σχετικά με το δικαίωμα εισόδου — Διαδικαστικές εγγυήσεις)

(2013/C 309/06)

Στην υπόθεση E-15/12 Jan Anfinn Wahl κατά του ισλανδικού κράτους — ΑΙΤΗΣΗ στο Δικαστήριο από το δικαστήριο Hæstiréttur Íslands (το Ανώτατο Δικαστήριο της Ισλανδίας) βάσει του άρθρου 34 της συμφωνίας μεταξύ των κρατών της ΕΖΕΣ για τη σύσταση Εποπτεύουσας Αρχής και Δικαστηρίου σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 27 της οδηγίας 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα εντός του εδάφους των κρατών μελών, το Δικαστήριο, απαρτιζόμενο από τον Carl Baudenbacher, Πρόεδρο (εισηγητή δικαστή) και τους Per Christiansen και Páll Hreinsson, δικαστές, εξέδωσε απόφαση στις 22 Ιουλίου 2013, το διατακτικό της οποίας έχει ως εξής:

1) Δυνάμει του άρθρου 7 της συμφωνίας ΕΟΧ, τα κράτη ΕΟΧ/ΕΖΕΣ έχουν τη δυνατότητα να επιλέγουν τον τύπο και τα μέσα εφαρμογής μιας πράξης που αντιστοιχεί στην οδηγία 2004/38/ΕΚ στην έννομη τάξη τους. Ανάλογα με το νομικό πλαίσιο, η εφαρμογή μιας οδηγίας δεν απαιτεί αναγκαστικά νομοθετική δράση, εφόσον η οδηγία εφαρμόζεται με αναμφισβήτητη δεσμευτική ισχύ και με την εξειδίκευση, ακρίβεια και σαφήνεια που απαιτείται για να ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις της ασφάλειας δικαίου.

2) Αρκεί τα κράτη ΕΟΧ όταν λαμβάνουν απόφαση βάσει του άρθρου 27 της οδηγίας να μην χορηγήσουν σε άτομο που είναι υπήκοος άλλου κράτους ΕΟΧ άδεια εισόδου στο έδαφός του για λόγους δημόσιας πολιτικής ή/και δημόσιας ασφάλειας, να βασίζονται μόνο σε εκτίμηση κινδύνου, η οποία αξιολογεί τον ρόλο του ατόμου στην πρόσβαση σε νέο Χάρτη οργάνωσης στην οποία το άτομο είναι μέλος, και η οποία καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο οργάνωση σχετίζεται με το οργανωμένο έγκλημα και ότι, στις περιπτώσεις που μια τέτοια οργάνωση κατάφερε να εδραιωθεί, έχει αυξηθεί το οργανωμένο έγκλημα. Επιπλέον, απαιτείται η εκτίμηση να βασίζεται αποκλειστικά στην προσωπική συμπεριφορά του συγκεκριμένου ατόμου. Εκτός αυτού, η προσωπική συμπεριφορά πρέπει να συνιστά πραγματική, παρούσα και αρκούντως σοβαρή απειλή για κάποιο από τα θεμελιώδη συμφέροντα της κοινωνίας, και οι περιορισμοί σχετικά με το δικαίωμα εισόδου πρέπει να είναι αναλογικοί. Υπό το φως των σχετικών νομικών και πραγματικών περιστατικών, εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να κρίνει κατά πόσον πληρούνται οι εν λόγω απαιτήσεις.

3) Τα κράτη ΕΟΧ δεν μπορούν να υποχρεωθούν να κηρύξουν μια οργάνωση και τη συμμετοχή σε αυτή παράνομη, πριν μπορέσουν να αρνηθούν να εκδόσουν σε μέλος της εν λόγω οργάνωσης που είναι υπήκοος άλλου κράτους ΕΟΧ, άδεια εισόδου στο έδαφός τους σύμφωνα με το άρθρο 27 της οδηγίας, εφόσον η προσφυγή σε αυτό το μέτρο δεν κρίνεται κατάλληλη για την περίσταση. Ωστόσο, τα κράτη ΕΟΧ πρέπει να έχουν λάβει σαφή θέση όσον αφορά τις δραστηριότητες της εν λόγω οργάνωσης και, λαμβάνοντας υπόψη τις δραστηριότητες που αποτελούν απειλή για τη δημόσια τάξη ή/και τη δημόσια ασφάλεια, πρέπει να έχουν λάβει διοικητικά μέτρα εναντίον των εν λόγω δραστηριοτήτων.

4) Για να επικαλεστούν δημόσια πολιτική ή/και απειλή κατά της δημόσιας ασφάλειας βάσει του άρθρου 27 παράγραφος 1 της οδηγίας, τα κράτη ΕΟΧ δεν αρκεί να έχουν χαρακτηρίσει ως αξιόποινη συμπεριφορά που συνίσταται σε σύμπραξη με άλλο πρόσωπο για την τέλεση πράξης η οποία αποτελεί μέρος των δραστηριοτήτων εγκληματικής οργάνωσης.

5) Οι εθνικές διοικητικές αρχές πρέπει να διασφαλίζουν ότι υπάρχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για να καταλήξουν στο συμπέρασμα σύμφωνα με το άρθρο 27 παράγραφος 2 της οδηγίας, ότι ο ενδιαφερόμενος είναι πιθανό να υιοθετήσει συμπεριφορά που να συνιστά πραγματική, παρούσα και αρκούντως σοβαρή απειλή για κάποιο από τα θεμελιώδη συμφέροντα της κοινωνίας. Εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να κρίνει, σύμφωνα με τις αρχές της ισοδυναμίας και της αποτελεσματικότητας, εάν αυτό ισχύει στην προκειμένη περίπτωση.